

АЙЗЪК АЗИМОВ

ЗЕЛЕНИТЕ НИШКИ

Превод от английски: Здравка Калайджиева, 1974

chitanka.info

Беше се промъкнал на кораба! Десетки чакаха отвъд енергийната бариера, когато вече изглеждаше безсмислено. Тогава бариерата беше поддала само за две минути (което показваше предимството на обединените организми пред фрагментите) и той беше отсам.

Никой от останалите не успя да се придвижи достатъчно бързо, за да премине през пробива, но това нямаше значение. И само той беше достатъчен. Не бяха необходими повече.

Тази мисъл звучеше вече по-скоро самотно, отколкото самодоволно. Ужасно нещастно и неестествено беше да си отделен от целия организъм, да си като фрагмент.

Как можеха тези чужденци да понасят да бъдат фрагменти?

Това усили симпатиите му към чужденците. Сега, когато самият той беше фрагмент, чувствуваше, макар и отдалече, страшната самота, която ги караше да се плашат. Страхът, роден от самотата, диктуваше техните действия. Какво друго, освен подлудяващ страх, можеше да ги накара да нажежат пространството на една миля около себе си, преди да приземят кораба си? Дари подземният живот на десет фута в почвата беше унищожен от жегата.

То включи приемането, жадно слушайки и оставяйки мислите на чужденците да го изпълнят. Радваше се на допира на съзнанието си с живота. Трябваше да осмисли това удоволствие. Да не се забравя!

Слушането на мислите не можеше да донесе никаква вреда. Някои от живите фрагменти на кораба мислеха доста ясно, като се имаше предвид, че бяха толкова примитивни и несъвършени същества. Мислите им бяха като тънки звънчета.

Роджър Олдън каза:

— Чувствувам се осквернен. Разбираш ли какво искам да кажа? Непрекъснато си мия ръцете, но това не помага.

Джери Торн мразеше драмите и не си вдигна главата. Те още маневрираха в стратосферата на планетата Сейбрук и той предпочиташе да гледа циферблатите на таблото. Накрая отговори:

— Няма смисъл да се чувствуваш така. Нищо не се е случило.

— Надявам се, че не е — каза Олдън. — Поне накараха всички да си съблекат костюмите за пълна дезинфекция. Предполагам, че нищо не е станало.

— Защо си нервен тогава?

— Не знам. Бих искал бариерата да не беше поддала.

— Кой не би искал? Това беше случайност.

— Чудя се — каза рязко Олдън. — Аз бях тук, когато стана. Нямаше причина да се претоварва веригата. Включиха допълнителна апаратура без основание. Никакво.

— Добре, де. Хората са глупави.

— Не чак толкова. Никой нямаше основателна причина. Включиха верига от две хиляди, след като цяла седмица бяха използвали допълнителни източници. Защо не и сега? Не можах да дам никакво обяснение.

— А ти можеш ли?

Олдън се изчерви.

— Не, обаче се чудя дали хората са били... — той потърси думи — хипнотизирани от съществуването отвън.

Торн вдигна очи и срещна погледа му.

— Не бих повторил това на другия. Бариерата поддаде само за две минути. Ако нещо беше станало, ако дори само стръкче трева беше се промъкнало, бактериалните култури биха отчели това за половин час, а колонията плодови мухички — за няколко дни. Преди да се върнем, ще го отчетат хомяците, зайците, може би — козите. Просто трябва да си втълпиш в главата, Олдън, че нищо не се е случило. Нищо.

Олдън се обърна на пети и излезе. На излизане кракът му беше на две крачки от нещото в ъгъла. Той не го видя.

То изключи приемането и остави мислите да се плъзгат покрай него неприети. Тези фрагменти не бяха важни, във всеки случай, поне доколкото не бяха пригодени за продължаване на живота. Дори като фрагменти, те бяха несъвършени. Другият вид фрагменти — те бяха различни. Той трябваше да внимава с тях. Изкушението щеше да е голямо, но той не трябва по никой начин да издава присъствието си на борда, докато кацнат на тяхната планета.

Прехвърли приемането към другите части на кораба, учуден от разнообразието им. Всяка част, независимо от това колко е малка, беше достатъчна сама за себе си. Принуди се да размисли върху това, докато тази мисъл му стана неприятна и той започна да страда за ежедневието на дома.

Повечето от мислите, които получаваше от малките фрагменти, бяха неясни и повърхностни, както можеше да се очаква. От тях не би могъл да научи много, но това значеше само, че нуждата им от свършенството беше още по-голяма. Това го вълнуваше особено много.

Ето, онзи фрагмент, който беше приклепнал и се държеше за мрежата, която го заобикаляше. Мислите му бяха ясни, но — ограничени. Те засягаха главно жълтия плод, който компаньонът му ядеше. Той искаше плода много силно. Само мрежата помежду им го спираше да не скочи, за да си го вземе насила.

То изключи приемането в прилив на силно отвращение. „Тези фрагменти си съперничеха за храна!“

Опита се да се свърже с хармонията и мира на дома, но беше вече твърде далеко. Достигаше само Нищото, което го отделяше от нормалните.

В този момент той копнееше дори за допира с мъртвата почва между бариерата и кораба. Беше пропъзлял по нея снощи. На нея нямаше живот, но тя беше пръст от дома и от другата страна на бариерата все още се чувствуваше утехата на останалия организиран свят.

Спомняше си момента, в който се прикрепил към повърхността на кораба, за да дочака отварянето на херметическата камера. Той влезе, движейки се внимателно между краката на излизащите. Имаше още една камера, през която беше минал по-късно. Сега лежеше тук като фрагмент — инертен и незабелязан. Включи внимателно приемането на същия фокус. Приклепналият фрагмент яростно дърпаше мрежата. Той все още искаше храната на другия, макар че беше по-сит от двамата.

Ларсън каза:

— Не я храни, проклетата. Не е гладна. Просто я е яд, че Тили е посмяла да яде, преди тя самата да се е натъпкала до гуша. Лакома маймуна! Как искам да се върнем у дома и повече никога да не трябва да поглеждам животно!

Той се скара на по-старото шимпанзе, а то му отговори с напълно подходяща гримаса и брътвеж.

— Добре, добре — каза Рицо. — Защо тогава стоим тук? Времето за хранене свърши. Хайде да излизаме!

Те минаха покрай козите, зайците и хомяците. Ларсън каза с горчивина:

— Добровolec за изследователски полет. Герой. Изпращат те с речи и те правят гледач на животни.

— Плащат ти двойно.

— Добре, и какво? Аз не подписах само за парите. Бяха ни казали, че едва ли ще се върнем живи, че сигурно ще свършим като Сейбрук. Подписах, защото исках да върша нещо важно.

— Просто истински, идиотски герой! — каза Рицо.

— Не, но не съм болногледачка за животни.

Рицо спря, вдигна един хомяк и го потупа.

— Ей — каза той, — помислял ли си, че слизаш една сутрин и намираш тук малки хомячета, които те гледат със зелени петна вместо очи?

— Млъкни, моля ти се! — извика Ларсън.

— Малки меки зелени петна, съставени от зелени нишки! — каза Рицо и върна хомяка в клетката с внезапно чувство на отвращение.

Включи отново приемането и промени фокуса. Нямахте нито един специализиран фрагмент от дома, който да няма двойник на борда. Имаше Бегачи с различни форми, имаше Летци и Плувци. Някои от Летците бяха доста големи, с доловими мисли. Други бяха малки същества, с прозрачни крилца. Те предаваха само усещания и не добавяха нищо умно от себе си.

Имаше и Неподвижни, които като Неподвижните у дома, бяха зелени и живеяха с въздух, вода и пръст. Те не мислеха. Познаваха само мътното, мътно съзнание за светлина, влага и гравитация.

*И всеки фрагмент мамеше с това, че носи живот... Още не!
Още не...*

Той се бореше с чувствата си. Веднъж, по-рано, тези фрагменти бяха дошли и всички у дома се бяха опитали да им помогнат — твърде прибързано. От този опит не излезе нищо. Този път трябва да изчакат.

Само дано не го открият тези фрагменти! Засега всичко вървеше добре. Не го забелязаха — в ъгъла на пилотската кабина. Никой не се беше навел да го вдигне и разобличи. Някой можеше да се обърне, да погледне, после да извика и — всичко щеше да е свършено.

Сега, може би, беше чакал достатъчно. Излетяха преди доста време. Контролните апарати бяха изключени, пилотската кабина беше празна. Не беше трудно да намери процеп в таблото, който да води към част от инсталацията. Жиците бяха мъртви.

Предната част на тялото му беше пригодена за пила и с нея той преряза един проводник с подходящ диаметър. После, на разстояние шест инча, пак го сряза. Изтика отрязаната част в един забутан ъгъл на инсталационната кутия. Външната обвивка на жицата беше от кафяв изкуствен материал, а вътрешността — блестящ, червеникав метал. Той не можеше да заприлича на вътрешността, разбира се, но това не беше и необходимо. Стигаше това, че неговата кожичка беше внимателно направена по подобие на повърхността на жица.

Той се върна и обхвана двата края на прерязаната жица. Прикрепи се към тях с люлките си смукалца. Нищо не личеше отвън.

Сега не можеха да го намерят. Можеха да гледат право към него и щяха да видят само една непрекъсната жица, освен ако забележеха, че на едно място имаше две малки кичурчета мека блестяща козина.

— Забележително е — каза д-р Уейс, — че зелените нишки могат да правят толкова много!

Капитан Лоринг наливаше внимателно. Това беше малък празник. След два часа щяха да са готови, а за два дни щяха да са отново на Земята.

— Убеден ли си, че зелената нишка е сетивният орган? — попита той.

— Да — каза Уейс. — Опитите бяха проведени при трудни условия, но бяха успешни.

Капитанът се усмихна сдържано:

— „При трудни условия“ — може и така да се каже. Аз никога не бих поел риска, който ти пое, за да ги проведеш.

— Глупости. Всички ние — на борда на този кораб, сме герои, доброволци, изобщо — велики хора! Тромпети, военна музика, фанфари! Ти също пое риска да дойдеш тук.

— Ти пръв мина през енергийната бариера.

— В това нямаше особен риск — каза Уейс. — Аз обгарях земята пред себе си, и освен това бях с подвижна бариера около себе си. Глупости, капитане, всички ще си вземем медалите, когато се върнем, нека ги вземем без степенуване.

Млъкнаха, за да отпият.

— Да наля ли? — попита капитанът.

— Не, благодаря. Вече пих повече, отколкото трябва.

— Тогава — последно — за пътуването. — Той вдигна чаша по посока на планетата Сейбрук, която вече не се виждаше. Само слънцето ѝ изглеждаше като светла звезда в илюминатора. — За зелените нишки, които откри Сейбрук.

Уейс кимна.

— Късметлия. Ние, разбира се, ще забраним тази планета.

— Това ми изглежда недостатъчно — каза капитанът. — Винаги може да се случи някой да кацне случайно и да не притежава проникателността и смелостта на Сейбрук. Представи си, че не взриви кораба си като него! Представи си, че се върне в някое населено място!

Капитанът говореше сериозно и мрачно.

— Мислиш ли, че те някога биха създали собствен междупланетен транспорт?

— Съмнявам се. Но нямаме никакви гаранции, разбира се. Те просто имат съвсем други интереси. Доколкото знаем, на планетата не съществува дори каменна брадва.

— Надявам се, че си прав. О, Уейс, би ли отделил малко време на Дрейк?

— Този от Галактик Прес?

— Да. Щем се върнем, историята за планетата Сейбрук ще се публикува и аз мисля, че е по-добре да не я драматизират. Помолих Дрейк да се посъветва с тебе — ти си биолог, и то с голям авторитет. Имаш ли нещо против?

— За мен ще бъде удоволствие.

Капитанът уморено затвори очи и поклати глава.

— Главоболие ли имаш?

— Не. Просто си мислех за бедния Сейбрук.

Той беше уморен от кораба. Преди малко се почувствува за миг като преобърнат наопаки. Това го обезпокои и той потърси обяснение у Мислещите.

Изглежда корабът беше преминал огромно разстояние. Мислещите бяха радостни. Беше уморен от кораба — толкова безполезен беше той. Фрагментите бяха умни в своите рамки, но това беше само мярка за тяхното нещастие, в края на краищата. Това, което не можеха да намерят у себе си, те се бореха да открият в неживата материя. В своето несъзнателно търсене на съвършеното те строяха машини, бродеха в пространството, търсеха, търсеха...

Той знаеше, че тези същества никога няма да открият докрай това, което търсеха. Поне дотогава, докато не им го дадеше. Той потрепера при тази мисъл.

Съвършенство!

Фрагментите нямаха дори представа за това. „Съвършенство“ е бедна дума! В своето невежество те дори биха се съпротивявали срещу него. Като кораба, който дойде пръв. В него имаше много Мислеци.

С каква радост беше посрещнат първият кораб на планетата! Той си спомняше силния шок, когато разбраха, че гостите са фрагменти, а не съвършени. Шокът премина в съжаление, а съжалението — в действие. Не беше ясно как точно щяха да се включат в общността, но нямаше никакво колебание. Те яко живо същество беше свещено и място за него щеше да се намери — за всички, от големите Мислеци до малките бактерии.

Но беше допуснатата грешка. Не бяха анализирали правилно начина на мислене на фрагментите. Мислещите разбраха какво бяха направили и то никак не им хареса. Те се страхуваха, не разбираха.

Изградиха първо бариера, а по-късно се самоунищожиха, взривиха кораба си. Нещастни, глупави фрагменти.

Този път, обаче, щеше да бъде различно. Щяха да бъдат спасени, независимо от желанието им.

Джон Дрейк не би признал охотно, но той беше твърде горд с уменията си да работи с фототипа. Имаше портативен модел, който представляваше тъмна пластмасова дъска — шест на осем, с цилиндрични издатини на двата края, които придържаха рулото тънка хартия. Машината влизаше в тъмнокафяв кожен калъф, снабден с ремък, който я придържаше към колана — върху единия хълбок. Цялото нещо тежеше около половин килограм.

Дрейк можеше да работи на нея с двете си ръце. Пръстите му се движеха плавно и леко, натискаха определени места по гладката повърхност и думите се нареждаха беззвучно.

Той погледна началото на разказа си, после д-р Уейс:

— Какво мислите, докторе?

— Добре започва.

— Бих могъл да започна със самия Сейбрук. Още не са пуснали неговия случай. Бих искал да съм чел оригиналния доклад. Как изобщо е бил изпратен той?

— Мисля, че Сейбрук прекарал последната нощ, предавайки го по радиото. Когато свършил, спрял моторите и след една милионна от секундата превърнал кораба в малко облаче пара, а с него — себе си и екипажа.

— Какъв човек! От самото начало ли следяхте случая, докторе?

— Не от началото — тихо каза Уейс, — от получаването на доклада на Сейбрук.

Не можеше да не се върне назад, в спомените си. Той беше прочел доклада, съзнавайки още тогава колко прекрасна трябва да е изглеждала планетата, когато експедицията на Сейбрук я достигнала. Практически тя беше копие на Земята с изобилен растителен свят и чисто тревопасен животински свят.

Единствено малките кичурчета зелена козина (колко често употребяваше той тази фраза в своите думи и мисли!) изглеждали странни. Никакъв жив организъм на планетата нямал очи. Вместо тях — тези косъмчета.

Дори растенията, всеки стрък, или лист, или цвят притежавал две петънца по-пищно зелено.

После Сейбрук забелязал, удивен и умилен, че няма никаква борба за храна на планетата. Всички растения отглеждаха месести израстъци, които животните ядяха. Те порастаха отново за няколко часа. Никакви други части не бяха докосвани. Изглеждаше, като че ли растенията хранеха животните по нареждане на природата. Самите растения не растяха в прекалено изобилие. Можеше да ги вземе за култивирани, толкова разумно бяха разпределени по повърхността.

Колко ли време, чудеше се Уейс, Сейбрук беше наблюдавал странния закон и ред на планетата? Това, че насекомите не са прекалено много, въпреки че птиците не ги ядат: че гризачите не се роят, въпреки че няма месоядни, които да ги спират.

После идваше случаят с белите мишки. Това подсети Уейс:

— О, една поправка, Дрейк. Първите животни не бяха хомяци, а бели мишки.

— Бели мишки — каза Дрейк и нанесе поправката в бележника си.

— Приготвил дори бактериални култури (Сейбрук беше акуратен човек) и открил, че всеки бацил има микроскопични зелени петънца.

Дрейк беше учуден.

— Това е нещо повече от сведенията — или поне от сведенията, които аз имах. Но ако животът на планетата Сейбрук е организиран като едно единствено същество, как е станало това?

— Как? Вашите клетки как са организирани в едно цяло? Вземете една отделна клетка от тялото си, дори мозъчна клетка. Какво е тя сама по себе си? Нищо. Малко парче протоплазма, с не по-големи способности за нещо човешко от една амеба. Дори по-малко способности, защото не може да живее сама. Но вземете клетките заедно и получавате нещо, което може да изобрети космически кораб или да напише симфония.

— Разбирам — каза Дрейк.

— Целият живот на планетата Сейбрук е един организъм. В определен смисъл — на Земята, също, но там зависимостта е основана на борба — вълча зависимост. Бактериите се справят с азота, растенията — с въглерода. Животните ядат растения и се изяждат помежду си. Бактериалното гниене унищожавя всичко. Кръгът се затваря. Всеки граби колкото може и на свой ред е ограбен.

— На планетата Сейбрук всеки организъм има свое място, както всяка клетка в нашето тяло. Бактериите и растенията осигуряват храна, чийто излишък се поглъща от животните, като те от своя страна дават въглероден двуокис и азотни отпадъци. Нищо не се произвежда в по-малко или по-голямо количество от необходимото. Нито една група живи същества не се размножава повече, отколкото трябва, точно както нашите клетки спират да се размножават, когато има необходимият брой от един вид. Когато техният брой не престане да се увеличава, ние наричаме това „рак“ и това е фактически животът на Земята, биологичната организация, която ние имаме, сравнена с тази на планетата Сейбрук. Един голям рак. Всеки вид, всеки индивид се стареае да се разпростре колкото може повече, за сметка на другите видове и индивиди.

— Говорите като че ли планетата Сейбрук ви харесва, докторе.

— Да, донякъде. Животът изглежда по-разумен и аз разбирам тяхното отношение към нас. Представете си, че една от вашите клетки може да осъзнае значението на човешкото тяло в сравнение със своето собствено значение. Да разбере, че това съвършенство е резултат от съюза на много клетки в едно общо, по-висше цяло. И след това си представете, че разбере за съществуването на самостоятелни клетки с отделен живот и нищо повече. Може би ще почувствува много силно желание да привлече нещастниците в организацията. Може би ще ги съжалява, ще бъде овладяна от особен мисионерски дух. Съществата на планетата Сейбрук — или съществото: би трябвало да е в единствено число — вероятно чувствава точно това.

— Доста силно нещо — промърмори Дрейк.

— Изключително — каза остро Уейс. — Всеки негов фрагмент е силен. Ако му се предостави време, дори един единствен бактерий от планетата Сейбрук може да превърне цялата Земя в единен организъм. Ние имаме вече експерименталните доказателства за това.

Неочаквано Дрейк каза:

— Знаете ли, мисля, че съм милионер, докторе. Можете ли да пазите тайна?

Уейс кимна учудено.

— Имам си сувенир от планетата Сейбрук — каза Дрейк усмихнат. — Само едно камъче, но като се има предвид шумът, който ще се вдигне около планетата, заедно с това, че отсега нататък тя ще бъде забранена, камъчето ще бъде единственото нещо, което хората някога ще видят от нея. За колко мислите, че ще мога да го продам?

Уейс зяпна.

— Камъче? — той грабна твърдия сив предмет, който му показваше Дрейк. — Не трябваше да правите това! Вие нямате право!

— Знам. Затова ви питах можете ли да пазите тайна.

Уейс не можеше да отговори. Зъбите му тракаха. Той само посочи. Дрейк дойде бързо и погледна камъчето. То беше същото като преди, освен, че светлината го осветяваше така, че се виждаха две малки зелени петънца. Като погледнеш от много близо — това бяха кичурчета зелена козина.

Той беше обезпокоен. На кораба се чувствуваше нещо тревожно. Подозираха присъствието му на борда. Как беше станало това? Той още нищо не беше направил. Дали друг фрагмент от къщи се беше промъкнал и не беше внимавал достатъчно? Това би било невъзможно без неговото знание — не беше намерил нищо, въпреки че беше проверил кораба изцяло.

После подозрението намаля, но не стихна напълно. Един от Мислещите все още разсъждаваше за това и беше много близо до истината.

Още колко остава до кацането? Нима цял един свят ще бъде лишен от съвършенство? Той се притискаше здраво до срязаните краища на жицата, за чиято имитация беше специално отгледан, страхуваше се, че ще го разкрият, страхуваше се за своята алтруистична мисия.

Д-р Уейс се беше заключил в стаята си. Вече бяха в Слънчевата система и след три часа щяха да кацнат. Той трябваше да мисли.

Имаше три часа, за да реши.

Дяволското „камъче“ на Дрейк беше част от организирания свят на планетата Сейбрук, разбира се, но то беше мъртво. Било е мъртво, когато за пръв път го е видял, а дори и да не е било, сигурно е умряло, след като го сложиха в хипер-атомната камера и го превърнаха в чиста топлина. Бактериалните култури все още бяха нормални, когато Уейс ги прегледа.

Не това тревожеше Уейс сега.

Дрейк беше взел „камъчето“ през последните часове от престоя им на планетата — след като бариерата беше поддала. Ами ако поддаването беше резултат на бавен и неотстъпен умствен натиск от страна на съществуването на планетата? Ако части от него са чакали да проникнат, когато падне бариерата? Ако камъчето не е било достатъчно бързо и се е придвижило малко след като бариерата е била възстановена, то е било убито от нея. Тогава то е останало там и е чакало Дрейк да дойде и да го вземе.

Това беше „камъче“, а не обикновена форма на живот. Значеше ли това, че то беше някакъв вид форма на живот? Организмът на планетата би могъл да сътвори нарочно едно същество, което да прилича на камъче, да изглежда невинно, да не е подозрително. С други думи, камуфлаж — остроумен и опасно успешен камуфлаж.

Дали някое друго маскирано същество е успяло да мине през бариерата, преди тя да бъде възстановена — с подходяща форма, която да не буди подозрение у хората на кораба?

Дали изглежда като обикновена попивателна? Или като пиронче от старомодния стол на капитана? И как ще го открият? Могат ли да претърсят целия кораб, за да намерят издайническите зелени кичурчета? Дори индивидуалните микроби?

А защо камуфлаж? Дали то възнамерява да остане скрито за известно време? Защо? За да дочака кацането на Земята ли?

Евентуална инфекция след кацането не би могла да бъде спряна с взривяването на един кораб. Бактериите на Земята, мекотелите, ферментите и протозоите биха били заразени първи.

За една година новородените щяха да достигнат неизброими количества.

Уейс затвори очи и си каза, че може и да не е толкова лошо. Няма да има повече болести, защото бактериите няма да се множат за сметка

на носителите си, напротив, ще се задоволяват с това, което им е достатъчно. Няма да има свръхнаселение. Няма да има повече войни, престъпления, алчност.

Човечеството ще намери покой, като стане едно болтче от биологичната машина. Човекът ще бъде брат на микроба или на чернодробната клетка.

Той стана. Искаше да поговори с капитан Лоринг. Те трябваше да изпратят доклада си и да унищожат кораба, както Сейбрук.

После пак седна. Сейбрук беше имал доказателства, докато той имаше само съмнението си, предизвикано от гледката на две зелени петънца върху едно камъче. Можеше ли да убие двестата човека на борда само заради едно съмнение?

Трябваше да мисли!

Той трепереше. Защо трябваше да чака? Ако можеше просто да се справи с тези на борда. Сега!

Но една по-хладна, по-разумна част от него му казваше, че не може. Малките размножителни щяха да се издадат за 15 минути, а Мислещите непрекъснато следяха за това. Дори на една миля от повърхността на планетата им щеше да е прекалено рано, защото те пак можеха да се самоунищожат.

По-добре да изчака, докато главните камери се отворят и въздухът на планетната духне размножителите на хиляди страни. Тогава ще бъде готово! Още един свят — организиран, съвършен.

Той чакаше. Машините глухо работеха, за да контролират приближаването на кораба: лек тласък при допира на кораба с повърхността на планетата, после...

Приемаше радостните мисли на Мислещите и неговата собствена радост им отговаряше. Скоро те щяха да могат да приемат мисли като самия него. Може би не точно тези фрагменти, а фрагментите, които ще израснат от онези, които могат да продължават живота.

Главните камери трябваше вече да се отворят.

И всяка мисъл спря.

Джери Торн си помисли: „Нещо не е наред!“ Той каза на капитан Лоринг:

— Извинявайте! Като че ли има недостиг на енергия. Камерите не се отварят.

— Сигурен ли сте, Торн? Светлините са запалени.

— Да, капитане, в момента търсим повредата.

Той излезе и отиде към Роджър Олдън при кутията с електроинсталацията за камерите.

— Какво има?

— Чакай малко, де! — Олдън работеше. — Боже мили! Проводникът за камерите е скъсан!

— Какво? Не може да бъде!

Олдън вдигна прекъснатите жици и показа техните чисти, блестящи краища.

Доктор Уейс дойде при тях. Изглеждаше измъчен.

— Какво става? — гласът му трепереше.

Обясниха му. На дъното на кутията в единия ъгъл стоеше прерязаният проводник. Уейс се наведе — на пода лежеше черно парченце. Той го пипна с един пръст и то се размаза, оставяйки сажди по пръста му. Уейс ги избърса разсеяно.

Може би нещо е замествало липсващия проводник? Нещо живо, което само е приличало на жица, но все пак се нагряло, умряло и се овъглило за части от секундата, когато инсталацията за камерите била включена.

— Как са бактериите? — попита той.

Един от екипажа отиде да провери, върна се и каза:

— Всичко е нормално, докторе.

В това време жицата беше направена, камерите — отворени, и д-р Уейс излезе навън — в света на хаоса — на Земята.

— Хаос ли? Нищо подобно! — каза той, като се смееше малко странно. — Нека така да си остане!

Издание: сп. „Космос“ бр.3/1974

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.